

Milo se je storilo Janku ob tem vprašanju. S koliko lažjim srcem bi bil šel od doma, da bi bil Vinko zdrav! Odkar je pričel drugo šolo, se je učil prav dobro, in to tolaži dijaka. A sedaj bi ne bil žalosten? Hude slutnje so se ga lotevale ...

Prispel je v mesto. Treba bi se bilo pripravljati za šolo. Toda Janko ni mislil na učenje. Imel je sicer knjigo pred seboj, pa učiti se ni mogel. Saj so bile vse njegove misli doma, pri Vinku, in najraje bi bil poletel nazaj v rojstno vas, v rojstno hišo k Vinku...

Tisti dan ni bil dolgo po koncu. Šel je zgodaj spat, da bi vsaj v spanju nekoliko pozabil na dom.

Drugi dan se je zbudil pozno. Šel je v šolo. Ali dolgo so trajale tri ure! Po šoli je hitel domov. Šel je hitro. Gnala ga je bratska ljubezen. Ni se motil. Gospodinja ga je že čakala z nagovorom:

„Brzovjavko si dobil. Vinko je — umrl.“

Videl jo je. Napisani sta bili le dve besedi: „Vinko umrl.“

„Umrl!“ ... je ponovil Janko. Zjokal se je in jokalo dolgo. — — —

Saj ga je tako iskreno ljubil!

X.

Volk in kozice.

Koza je šla na polje po krmo, a kozice je zaprla v stajo in jim velela, naj nikomur ne odpró. Rekla je: „Šele, ko zaslišite moj glas, odprite.“ Volk je to čul. Prišel je k staji in zaklical s kozjim glasom: „Otroci, odprite, prišla je vaša mati, nabrala vam je krme.“ Kozice so pogledale skozi okno in odgovorile: „Glas je materin, a noge volčje, — ne smemo odpreti.“

L. N. Tolstoj.

